

0105 – 5. januar

Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Rom 8: 16.

For noe stort og herlig! Være Guds barn – vite at jeg er det, og ha den tillitsfulle barnekårets ånd med Gud! Slik taler apostelen her. Slik taler hele Skriften. Og slik taler alle frigjorte kristne om det som er deres herligste erfaring: Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

Hvordan står det egentlig til med dette viktige forholdet blant oss? Du som leser dette; er du så lykkelig? Kan du si at du har Guds Ånds vitnesbyrd med din ånd om at du er Guds barn?

Du mener du er en kristen, du elsker Ordet, du lever et fint liv. Men hvordan står det til akkurat i dette forholdet? Hvordan står det til med hjertet ditt? Har du samfunn med Gud – et virkelig fortrolig samfunn som kjennetegnes med at du kan si: Abba, Far? Det er hovedsaken!

Hør, og legg merke til dette! Dette er den store hovedsaken i alt kristent liv; at hjertet har et tillitsfullt samfunn med Gud gjennom Kristus. At du lever i samfunn med ham, knyttet til ham som en venn!

Å, dette er selve hjertet og livet i all kristendom! Dette er det gjenopprettede Paradis-livet som menneskene mistet i syndefallet, et tillitsfullt barnekårets Ånd som lever i samfunn med sin Gud og taler med ham som barnet med sin far.

Og så er spørsmålet: Er du også en av dem som har denne tillitsfulle barnekårets Ånd? Skyv ikke dette spørsmålet fra deg før det har resultert i en dyptpløyende avgjørelse!

Som sagt er denne tillitsfulle barnekårets Ånd nettopp hjerteslaget i hele det åndelige livet, som igjen alt godt strømmer ut fra. Og uten denne er alt bare død og kulde, avmakt og treldom. Hva skal alt åndelig liv tjene til, hvis du ikke eier denne troens fred med Gud, dette fortrolige samfunnet med ham? Kristus har uttrykkelig sagt at ikke noe som helst annet godt kan frelse, hvis vi ikke har fått dette samfunnet og det inderlige kjennskapet til ham.

Det er også dette tillitsfulle forholdet til Frelseren som er hele kraften i all kristendom, både til det som skal gjøres, og til å lide. Ja, som er selve kilden til alt som er sant og hellig, alt Gud har behag i, i våre liv. Kristendommen blir en treldom, blir svak og full av ulyst, tung og kraftløs, hos dem som ikke eier denne troens visshet og kjennskap til Gud. De kan ha mange gode meninger, gode forsett og holdninger. Men de kommer aldri lenger. De er alltid treller under denne verden, og syndene vil de ikke gi slipp på. De styres fremdeles av djevelen, fanget av hans vilje. De har ikke Den Hellige Ånd inni seg.

Så finnes det nok noen hvor en virkelig tro er tent, men hvor den ennå er svak. Disse hungrer og tørster, men er ennå ikke blitt mett. Og hos eldre kristne kan troen ha mistet sin evangeliske frimodighet, der kristendommen er blitt mer tung og lovisk. Men selv hos disse er det avmakt under synden, som hersker. Og i alle livets forhold blir også disse menneskene svake, trege og livløse. Bekjennelsen stopper opp, bønner blir tung og kraftløs, hjertet kaldt og tomt.

Hjertet har ingen skatt, én som kan fylle det. Ingen som har inntatt hjertet framfor andre venner. Derfor tørster det snart på nytt etter det denne verden kan gi. Og i ennå større grad er jo dette

tilfellet der sjelen i det hele tatt aldri er kommet til troen, men ennå er totalt fanget under trelldommens åk.

Men der hjertet tvert imot har fått en tillitsfull overbevisning om at det er benådet hos Gud, og står i et tillitsfullt vennskap med Frelseren, – for et liv, for et lys og kraft, for en glad lovprisning og bekjennelse en finner der! Og disse menneskene tar straks avstand fra denne verden.

Det er dette Kristus mente da han sa: Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt, uten at dere blir i meg. Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt. Og slik taler Johannes: Dette er den seier som har seiret over verden, vår tro. Og slik taler profeten: Glede i Herren er deres styrke.

Å, hvor viktig er da ikke dette! Også for at vi skal ha den kraften vi trenger til helliggjørelse, til bekjennelsen, til ikke å bli dratt med i verdens ånd, og til tålmodighet og styrke i trengselen!

Hvor viktig og nødvendig at vi eier en klar overbevisning om nåden, og står i et inderlig troens samfunn, forenet med Frelseren. Det er helt nødvendig at vi eier – og bevarer – dette barnets ekte, tillitsfulle forhold til Gud, som apostelen kaller sønnkårets (barnekårets) Ånd, som gjør at vi roper: Abba, Far!

Skulle vi ikke stanse opp og spørre oss selv innfor Guds åsyn, hver enkelt av oss: Har jeg denne tillitsfulle barnekårets Ånd? Har jeg dette vitnesbyrdet i mitt hjerte, om at jeg har barnekår hos Gud?

http://www.skriften.com/mp3/rosenius/010_5_januar.mp3